

Daniel Kitabı - 163. Numara

Peygamberlik Sözü'nü Açığa Çıkarmak: Daniel Kitabı'nın On Birinci Bölümünün İncelenmesi

Jeff Pippenger
2024-03-28

Şimdi Daniel'in on birinci bölümünü incelemeye başlayacağız.

Ben de, Medyalı Darius'un birinci yılında, onu desteklemek ve güçlendirmek için yanında durdum. Şimdi ise sana gerçeği göstereceğim: İşte, Pers'te üç kral daha ortaya çıkacak; dördüncüsü ise hepsinden çok daha zengin olacak; zenginliğinin gücüyle hepsini Yunanistan krallığına karşı kışkırtacak. Güçlü bir kral ortaya çıkacak; büyük bir egemenlikle hükmedecek ve dilediğini yapacak. Ama o güçlendiğinde, krallığı parçalanacak ve göklerin dört bucağına bölünecek; ne soyundan gelenlere kalacak ne de onun hükmettiği egemenliğe göre olacak; çünkü krallığı kökünden sökülüp alınacak ve onların dışındaki başkalarına verilecek. Daniel 11:1-4.

Gabriel, Daniel'e, Darius'un krallığının ilk yılında onunla da çalıştığını bildirerek başlar; bu, Darius'un yeğeni, yani generali, Babil'i ele geçirip Belshazzar'ı öldürdüğü yıldır. Onuncu bölümün birinci ayetine göre Daniel bu görüşü Cyrus'un üçüncü yılında almaktadır; bu nedenle Gabriel hem Darius'u hem de Cyrus'u "zamanın sonu"nu temsil eden semboller olarak işaretlemektedir. Belshazzar ve Babil MÖ 538 yılında Med-Pers İmparatorluğu tarafından ele geçirildi.

“Kiros, MÖ 538'de hileyle ele geçirdiği Babil'i kuşattı; Perslerin öldürdüğü Belşatsar'ın ölümüyle Babil krallığı varlığına son verdi.” Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 46.

MÖ 538 yılında Daniel dokuzuncu bölümü kaydetti.

“Bir önceki bölümde [sekizinci bölüm] kaydedilen görüş, MÖ 538 yılında, Belşatsar'ın krallığının üçüncü yılında verilmişti. Aynı yıl içinde, Darius'un da birinci yılı olan bu yılda, bu bölümde [dokuzuncu bölüm] anlatılan olaylar meydana geldi.” Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 205.

MÖ 538'de, Darius'un ilk yılında, ki bu Belşassar'ın üçüncü ve son yılıydı, Rab Keldanilerin ülkesini cezalandırdı ve ıssız bıraktı.

Ve bütün bu ülke ıssızlığa ve dehşete dönecek; ve bu uluslar yetmiş yıl Babil kralına hizmet edecekler. Yetmiş yıl tamamlandığında ise, Rab diyor ki, onların kötülükleri yüzünden Babil kralını ve o ulusu, ve Kildanilerin diyarını cezalandıracağım ve onu ebedî ıssızlıklara çevireceğim. Yeremya 25:11, 12.

Onuncu ayette Rab, Babil'in cezalandırılmasına girişirken “sonra” sözcüğünü kullanır. Babil “sonra” viran edildiğinde, Rab Tanrı'nın halkı için iyi işini yerine getirecekti.

Çünkü Rab şöyle diyor: Babil’de yetmiş yıl dolduktan sonra sizi gözetip, size ilişkin iyi sözümü yerine getirerek sizi bu yere geri getireceğim. Yereya 25:10.

Yetmiş yıllık esaret MÖ 606'da başladı.

“MÖ 606’da başlayan yetmiş yılın artık sona ermeye yaklaştığını Daniel anladı.” Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 205.

Yetmiş yıllık tutsaklık MÖ 606’da başladı ve MÖ 536’da, yani MÖ 538’de Belşassar’ın ölümünden ve Babil’in ıssız bırakılışından iki yıl sonra sona erdi. Bu, Koreş’in üçüncü yılıydı. Cebrâil, Hiddekel Irmağı’na ilişkin peygamberliği Koreş’in üçüncü yılına yerleştirir ve on birinci bölümün anlatımına Darius’un birinci yılına atıfta bulunarak başlar; bunu yapmakla da iki belirli yılı teşhis etmektedir. MÖ 538 ve MÖ 536 her ikisi de tayin edilmiş vakitlerdi; MÖ 538, yetmiş yıl peygamberliğinin sona ermesi için tayin edilmiş vakitti ve MÖ 536 ise, MÖ 538’den “sonra”, Rab’bin halkı için iyi işini gerçekleştireceği tayin edilmiş peygamberlik vaktidir.

MÖ 538 ve MÖ 536’nın her ikisi de “belirlenmiş zamanlar”dır ve iki tarihî figürle temsil edilir; bunlardan biri Medlerin ilk kralı, diğeri ise Perslerin ilk kralıydı. Harfî İsrail’in harfî Babil’de esaret altında kaldığı yetmiş yılın sona ermesi, ruhsal İsrail’in ruhsal Babil’de MS 538’den 1798’e kadar süren bin iki yüz altmış yıllık esaretini temsil ediyordu. 1798 bir “belirlenmiş zaman”dı ve sonra peygamberlikçe “zamanın sonu” olarak tanımlanan dönem başladı. “Belirlenmiş zaman” olarak temsil edilen MÖ 538 ve MÖ 536, ayrıca “zamanın sonu” olarak temsil edilen bir dönemin başlangıcını da işaretler.

“Tanrı’nın yeryüzündeki kilisesi, bu amansız zulmün hüküm sürdüğü uzun dönem boyunca, sürgün sırasında Babil’de tutsak tutulan İsrail oğulları kadar gerçekten tutsaklık içindeydi.” Prophets and Kings, 714.

Bütün peygamberlik, ilk kez yerine getirildikleri günlerden ziyade, daha özel olarak son günlere hitap etmektedir; bu nedenle, MÖ 538 ve Kral Darius ile birlikte MÖ 536 ve Kral Koreş, 1989’daki “sonun zamanını” temsil eder ve bu iki kral, Başkan Reagan ile birinci Başkan Bush’u simgesel olarak önceden gösterir. MÖ 538 ve MÖ 536, her iki tarihin de tek bir işaret noktasını temsil ettiği anlaşılacak suretiyle yerine gelen bir işaret noktasını temsil eder. “Sonun zamanı”na ait işaret noktası iki simgeden oluşur ve bazen, Reagan ile birinci Bush örneğinde olduğu gibi, her iki simge de aynı yıl içinde yerine gelir. Fakat bu, kuralın istisnasıdır; çünkü Musa’nın zamanındaki “sonun zamanı” işaret noktası, doğumları üç yıl arayla gerçekleşen Harun ile Musa’nın doğumuydu. Mesih’in tarihçesinde ise, Vaftizci Yahya ile Mesih’in doğumları söz konusuydu ve bunlar altı ay arayla gerçekleşmişti.

Deccal'in tarihinde "zamanın sonu" 1798 ve 1799'du. Fransız Devrimi kehanetin bir konusudur ve 1789'da başladı; on yıl sürerek 1799'da, tıpkı 1798'in de belirlenmiş bir zaman olması gibi, belirlenmiş vaktinde sona erdi. Birlikte, canavara verilen ölümcül yarayı ve ayrıca canavarın üzerinde oturup ona hükmeden kadını işaret ederler. Darius, ordusunu "duvar"dan içeri sokarak düşmanını yenen kraldı ve o, "demir perde"nin duvarını yıkarak düşmanını yenen Reagan'ı temsil eder. Kiros, Birinci Bush'u temsil eder; çünkü Kiros, Büyük Kiros olarak bilinir ve Birinci George

Bush, Bush büyüğüdür; son Bush ise Bush küçüğüdür.

Çünkü bu iki kral ve temsil ettikleri iki tarih aslında tek bir semboldür. Bunlardan biri, Babil'in hüküm süreceği yetmiş yılı işaret eder. Bu yetmiş yıllık dönem MÖ 538'de belirlenmiş vaktine ulaştı ve Darius tarafından temsil edilir. Yetmiş yıllık esaretin tamamlanması ise MÖ 536'da belirlenmiş vaktine ulaştı ve Cyrus tarafından temsil edilir. Birlikte, peygamberlik ışığının mühürünün açılacağı "sonun zamanı"nı temsil ederler. 1798'de Vahiy'in on dördüncü bölümündeki ilk melek "sonun zamanı"na geldi ve Sister White, o meleğin "İsa Mesih'in ta kendisi olduğunu" söyler.

Koreş'in üçüncü yılında, Tanrı'nın halkının önderi ve meleklerin başmeleği Mikail, Koreş'le temas kurmak ve onu, Tanrı'nın halkının Yeruşalim'e dönmesine ve kentin, tapınağın, sokakların ve surların yeniden inşa edilmesine izin verecek üç fermanın ilkinin ilan etmeye yöneltecek ışığı teyit etmek için indi. Bu iş, 1798'de "sonun zamanı"nda başlayan birinci ve ikinci meleklerin hizmetini simgeliyordu.

Darius ve Koreş'in günlerinde, "zamanın sonu"nda gerçekleşen Mikail'in inişi, 1798'de birinci meleğin gelişini temsil ediyordu ve bunlar birlikte 1989'da, "zamanın sonu"nda, aynı meleğin gelişini işaret eder. 1989, "zamanın sonu" dönemini başlattı ve aynı zamanda belirlenmiş bir zamandı. Belirlenmiş bir zaman, peygamberlik bir zaman diliminin sona erdiğini belirtir. Modern ruhsal İsrail için ilk "Kadeş"te, 1863'teki isyan, 1989'da "belirlenmiş zamanda" sona eren yüz yirmi altı yıllık bir dönemin başlangıcıydı. Yüz yirmi altı, bin iki yüz altmışın ondalığı, yani onda biridir; ve 1798'de, bin iki yüz altmış yılın sonunda, birinci meleğin hareketi tarih sahnesine çıktı. Yüz yirmi altı yılın sonunda, 1989'da, üçüncü meleğin hareketi tarih sahnesine çıktı.

Daniel kitabının on birinci bölümünün birinci ayetinde Gabriel, temsil edilen tarihin 1989'da, zamanın sonunda, Cyrus ile başladığını dikkatli ve kesin biçimde belirtir. Orada Büyük Cyrus, Büyük Bush'u temsil eder; onu üç kral izleyecek, ardından hepsinden çok daha zengin olacak dördüncü bir kral gelecektir. Böylece, tüm Yunanistan'ı kışkırtan o dördüncü zengin kral, 1989'dan beri altıncı başkandır.

Onuncu bölümdeki olaylarda, Daniel yas tutuyor olarak tasvir edilir ve yas tutma deneyiminde, görüyü seyrederken Mesih'in suretine dönüştürülür. Yirmi bir günlük yas dönemi, dirilişle sonuçlanan bir ölüm dönemini temsil eder. Onuncu bölümde, Mikail gökten inmiştir ve Yahuda 7'de O indiğinde Musa'yı diriltir. Vahiy on birinci bölümde Musa (ve İlyas) öldürülmüşlerdir ve üç buçuk simgesel gün boyunca sokakta ölü kalırlar. Sonra Musa (İlyas'la birlikte) "büyük bir ses" tarafından diriltir.

Üç buçuk gün sonra Tanrı'dan gelen yaşam ruhu onların içine girdi; ve ayakları üzerine dikildiler; ve kendilerini görenlerin üzerine büyük bir korku çöktü. Ve gökten kendilerine, "Buraya çıkın," diyen yüksek bir ses işittiler. Ve bir bulut içinde göğe yükseldiler; ve düşmanları onları gördü. Vahiy 11:11, 12.

Diriltir "büyük ses", başmeleğin sesidir ve başmelek Mikail'dir.

Çünkü Rab'bin kendisi, gür bir haykırıyla, başmeleğin sesiyle ve Tanrı'nın borusuyla gökten inecek; Mesih'te ölmüş olanlar önce dirilecek. 1. Selanikliler 4:16.

Musa ile İlyas'ın öldürüldüğü ve diriltildiği tarih, yüz kırk dört binin mühürlenmesinin tarihidir. Bu tarih, 11 Eylül 2001'de, Sister White'ın, New York Şehri'nin büyük binalarının yıkıldığı sırada geldiğini belirttiği Vahiy on sekizinci bölümdeki meleğin "birinci sesi" ile başladı. Vahiy on sekizinci bölümdeki "ikinci ses" ise, Tanrı'nın diğer sürüsünün Babil'den dışarı çağrıldığı, pek yakında çıkacak olan Pazar yasası sırasında duyurulur. Daniel'in, "mareh" görünümünün dışil ifadesi olan "marah" görünümüne bakmakla Mesih'in suretine dönüştürülmüş olarak temsil edildiği tarih, işte bu tarihtir; mühürlenmenin tarihidir. Bu, "ettirici" görümdür; kendisine bakanlarda, bakılan suretin yeniden üretilmesine "sebepl olan" görümdür.

Mühürlenmenin ve Daniel'in onuncu bölümdeki dönüşümünün o tarihçesi, Musa, İlyas ve Daniel ile temsil edilenleri diriltip dönüştürdüğünde Mikail'in inişini de içerir. Diriltmeyi başmeleğin "büyük sesi"yle gerçekleştirir; böylece, ilkiyle sonuncusunun arasında üçüncü bir "ses" sağlar; bunların ikisi de aynıdır, çünkü ikisi de Vahiy kitabının on sekizinci bölümünün sesidir. Ortadaki ses, isyanın temsil edildiği noktadır; zira Mikail Musa'yı dirilttiğinde, isyanın müellifi olan Şeytan itiraz etmek için orada bulunsa da onunla tartışmadı.

Yine de başmelek Mikail, İblis'le çekişip Musa'nın bedeni konusunda tartıştığında, ona karşı sövgü dolu bir suçlamada bulunmaya cüret etmedi; ama "Rab seni azarlasın" dedi. Yahuda 7.

11 Eylül 2001'de başlayıp yakında çıkacak olan Pazar yasasında sona eren mühürlenme vaktinin başlangıcı, "Hakikat"ın imzasıyla belirlenmiştir; çünkü o dönemin ortasında, 2023 yılının Temmuz ayında, başmeleğin büyük sesi, O'nun orta sesini işitmeyi seçen Mesih'teki ölüleri diriltme işine başlamıştır. Dikkat edin ki 2023, 2001'den yirmi iki yıl sonradır; ve yirmi iki, iki yüz yirminin onda biridir; iki yüz yirmi ise İlahiyat ile insanlık arasındaki bağın simgesidir ve aynı zamanda restorasyonun da bir simgesidir.

Temmuz 2023'te, İsa Mesih'ten başkası olmayan, Hakikat olan, aynı zamanda Mikail olan ve elinde bir mesajla inen Alfa ve Omega olan o kudretli melek indi. Elindeki küçük kitap, son günlere dek mühürlü tutulmuş olan Daniel'in bölümüdür.

Vahiy'de Kutsal Kitap'taki bütün kitaplar buluşur ve sona erer. Burada Daniel kitabının tamamlayıcısı yer alır. Biri bir peygamberlik sözüdür; diğeri bir vahiydir. Mühürlenene kitap Vahiy değil, Daniel'in peygamberliğinin son günlerle ilgili olan kısmıdır. Melek şöyle buyurdu: "Ama sen, ey Daniel, sözleri gizli tut ve kitabı son zamana kadar mühürle." Daniel 12:4. Elçilerin İşleri, 585.

Daniel'in peygamberliğinin son günlerle ilgili kısmı on birinci bölümdür. Bu, on birinci bölümün son altı ayetidir; ancak daha da özeli, o son altı ayette tekrar edilen, bölümün içinde yer alan tarihsel anlatılardır.

"Kaybedecek vaktimiz yok. Sıkıntılı zamanlar önümüzdedir. Dünya savaş ruhuyla çalkalanmaktadır. Yakında peygamberliklerde sözü edilen sıkıntı sahneleri gerçekleşecektir. Daniel'in on birinci bölümündeki peygamberlik neredeyse tam anlamıyla yerine gelmiştir. Bu

peygamberliğin gerçekleşmesi olarak meydana gelmiş olan tarihin büyük bir kısmı tekrar edilecektir.” Manuscript Releases, no. 13, 394.

Daniel kitabının on birinci bölümündeki on altıncı ayet, kırk birinci ayette tekrarlanan bir tarihi gözler önüne serer; çünkü bu ayette kuzeyin kralı görkemli ülkede durur. On altıncı ayetteki tarihsel anlatı, Romalı general Pompey'in Yahuda'yı ve Yeruşalim'i esarete götürdüğü zamanı gösterir.

Fakat ona karşı çıkan, dilediğini yapacaktır; hiç kimse onun önünde duramayacaktır. Ve o, görkemli ülkeye yerleşecek; orası onun eliyle harap olacaktır. Daniel 11:16.

Bu ayeti, ayetten önce gelen ayetleri ele alışımız için bir dayanak noktası olarak kullanmayı amaçlıyorum; bu nedenle, önce bu anlayışı ortaya koyacağım. Üçüncü ve dördüncü ayetlerde Büyük İskender'in krallığının parçalanmasını izleyen tarihin 1989'da başladığını ve ardından mevcut Ukrayna Savaşı'nı, Putin'in Batı'nın güçleri üzerindeki zaferini ve Putin'in bunun ardından gelen, on altıncı ayete götüren yenilgisini belirlediğini göstermeyi amaçlıyoruz.

“Mısır, kuzey kralı Antiochus'un önünde duramamışsa da, Antiochus da şimdi kendisine karşı gelen Romalıların önünde duramadı. Artık hiçbir krallık bu yükselen güce karşı koyabilecek durumda değildi. Suriye fethedildi ve MÖ 65 yılında Pompey'in Antiochus Asiaticus'u mülklerinden mahrum edip Suriye'yi bir Roma eyaletine indirmesiyle Roma İmparatorluğu'na katıldı.”

“Aynı güç, Kutsal Ülke'de de duracak ve onu tüketecekti. Roma, Tanrı'nın halkı olan Yahudilerle, MÖ 161 yılında bir ittifak yoluyla bağlantı kurdu; bu tarihten itibaren peygamberlik takviminde önemli bir yer tutar. Bununla birlikte, Yahudiye üzerinde fiili fetih yoluyla egemenlik ancak MÖ 63 yılında elde etti; ve bu da şu şekilde oldu.”

Pompey, Pontus kralı Mithridates'e karşı seferinden döndüğünde, iki rakip, Hyrcanus ve Aristobulus, Yahudiye tacı için mücadele ediyordu. Meseleleri Pompey'in önüne geldi; Pompey kısa sürede Aristobulus'un iddialarının haksızlığını fark etti, ancak uzun zamandır arzuladığı Arabistan seferinden sonra bu konudaki kararı ertelemek istedi ve o zaman geri dönüp işlerini adil ve uygun görülecek şekilde çözeceğine söz verdi. Pompey'in gerçek niyetlerini sezmiş olan Aristobulus, aceleyle Yahudiye'ye döndü, tebaasını silahlandırdı ve güçlü bir savunma için hazırlandı; tacın başkasına verileceğini öngördüğünden, ne pahasına olursa olsun onu elinde tutmaya kararlıydı. Pompey kaçanı yakından takip etti. Kudüs'e yaklaşırken, izlediği yoldan pişmanlık duymaya başlayan Aristobulus onu karşılamak için dışarı çıktı ve tam bir itaat ve büyük miktarda para vaat ederek işleri yoluna koymaya çalıştı. Pompey bu teklifi kabul ederek parayı almak üzere bir askeri birliğin başında Gabinius'u gönderdi. Ancak o kumandan Kudüs'e vardığında, kapıların ona kapalı olduğunu gördü ve surların tepesinden şehrin anlaşmaya uymayacağı kendisine bildirildi.

Pompey, bu türden bir aldatmayı cezasız bırakmamak için, yanında alıkoyduğu Aristobulus'u zincire vurdu ve derhal bütün ordusuyla Kudüs üzerine yürüdü. Aristobulus'un taraftarları şehrin savunulmasından, Hirkanos'un kiler ise kapıların açılmasından yanaydı. İnkinciler çoğunlukta olup üstün gelince, Pompey'in şehre serbestçe girmesine izin verildi. Bunun

üzerine Aristobulus'un yandaşları, Pompey orayı düşürmeye ne kadar kararlıysa, onlar da orayı savunmaya o kadar kararlı bir şekilde Tapınak Dağı'na çekildiler. Üç ayın sonunda surda hücumu yetecek büyüklükte bir gedik açıldı ve burası kılıç zoruyla ele geçirildi. Ardından gelen korkunç kıyım on iki bin kişi öldürüldü. Tarihinin belirttiğine göre, yürek burkan bir manzaraydı: O sırada kutsal hizmetle meşgul kâhinler, sakın bir elle ve sarsılmaz bir kararlılıkla alışageldikleri görevlerini sürdürüyordu; çevrelerinde dostları kılıçtan geçirilirken ve sık sık kendi kanları kurbanlarının kanına karışırken, etraflarındaki o azgın hengâmeden sanki habersizdiler.

Savaşı sona erdirince Pompey, Kudüs'ün surlarını yıktı, birkaç şehri Yahudiye'nin yetki alanından çıkarıp Suriye'ninkine bağladı ve Yahudilere haraç saldı. Böylece Kudüs, ilk kez, "görmeli ülke"yi tamamen tüketinceye dek demir pençesinde tutacak olan o gücün eline fetihle geçmiş oldu. Uriah Smith, Daniel ve Vahiy, 259, 260.

Bu çalışmaya bir sonraki makalemizde devam edeceğiz.

Tanrı'nın halkı arasında tartışma ya da çalkantı bulunmaması, onların sağlam öğretilere sıkı sıkıya sarıldıklarının kesin kanıtı olarak görülmemelidir. Doğru ile yanlış açıkça ayırt edemiyor olabileceklerinden endişe etmek için neden vardır. Kutsal Yazıların incelenmesi yeni sorular doğurmuyorsa, insanların gerçeğe sahip olduklarından emin olmak için Kutsal Kitap'ı kendileri araştırmalarına yol açacak bir görüş ayrılığı ortaya çıkmıyorsa, şimdi de tıpkı eski zamanlarda olduğu gibi, geleneğe tutunup neye taptıklarını bilmeyen birçok kişi olacaktır.

Bana, bugünün hakikati hakkında bilgi sahibi olduğunu söyleyen birçok kişinin neye inandığını bilmediği gösterildi. İmanlarının delillerini anlamıyorlar. İçinde bulunduğumuz zaman için olan çalışmanın gerçek değerini takdir etmiyorlar. Sınanma zamanı geldiğinde, bugün başkalarına vaaz eden bazı kişiler, benimsedikleri görüşleri incelediklerinde, tatmin edici bir gerekçe gösteremeyecekleri birçok şey bulunduğunu görecektir. Bu şekilde sınanmaya kadar büyük bilgisizliklerini bilmiyorlardı. Ve kilisede, neye inandıklarını anladıklarını peşinen varsayan birçok kimse var; ancak bir tartışma doğana kadar kendi zayıflıklarını bilmezler. Aynı imana sahip olanlardan ayrıldıklarında ve inançlarını açıklamak için tek başlarına durmak zorunda bırakıldıklarında, hakikat olarak benimsedikleri şeyler hakkındaki fikirlerinin ne kadar karışık olduğunu görüp şaşıraraklar. Kesin olan şu ki, aramızda Yaşayan Tanrı'dan bir sapma ve insanlara yönelme olmuş, ilahi hikmetin yerine insan bilgeliği konmuştur.

"Tanrı halkını uyandıracaktır; eğer başka araçlar başarısız olursa, aralarına sapkınlıklar girecek ve onları elekten geçirerek samanı buğdaydan ayıracaktır. Rab, sözüne inananların hepsine uykudan uyanmaları çağrısında bulunur. Bu zamana uygun, değerli ışık gelmiştir. Bu, tam yanı başımızda bulunan tehlikeleri gösteren Kutsal Kitap gerçeğidir. Bu ışık, bizi Kutsal Yazılar'ı gayretle incelemeye ve benimsediğimiz görüşleri son derece titiz bir sınamadan geçirmeye yöneltmelidir. Tanrı, gerçeğin bütün yönlerinin ve dayanaklarının dua ve oruçla, derinlemesine ve yılmadan araştırılmasını ister. İmanlılar, gerçeğin neyi oluşturduğuna dair varsayımlar ve belirsiz düşünceler içinde dinlenmemelidir. İmanları, Tanrı'nın sözü üzerine sarsılmaz biçimde temellenmiş olmalıdır ki, deneme zamanı geldiğinde ve imanları uğruna hesap vermek üzere kurullar önüne çıkarıldıklarında, içlerinde bulunan umudun nedenini yumuşak huyluluk ve

korku ile açıklayabilsinler.”

“Çalkalayın, çalkalayın, çalkalayın. Dünyaya sunduğumuz konular, bizim için yaşayan bir gerçeklik olmalıdır. İmanın temel maddeleri saydığımız öğretileri savunurken, bütünüyle sağlam olmayan kanıtları kullanmaya kendimize asla izin vermememiz önemlidir. Bunlar bir karşıt görüştekini susturmaya yarayabilir, ama gerçeği onurlandırmazlar. Yalnızca muhaliflerimizi susturmakla kalmayıp, en yakın ve en derin incelemeye de dayanacak sağlam kanıtlar sunmalıyız. Kendilerini tartışmacı olarak yetiştirmiş olanlarda, Tanrı'nın sözünü hakkaniyetle ele almayacakları konusunda büyük bir tehlike vardır. Bir muhalifle karşılaşırken, yalnızca imanlıya güven vermeye çalışmak yerine, konuları onun zihninde kanaat uyandıracak biçimde sunmak için içten bir gayret göstermeliyiz.”

İnsanın zihinsel ilerlemesi ne düzeyde olursa olsun, daha büyük ışık için Kutsal Yazıların derinlemesine ve sürekli araştırılmasına gerek olmadığı düşüncesine bir an bile kapılmasın. Bir halk olarak, tek tek peygamberliğin öğrencileri olmaya çağrıldık. Tanrı'nın bize sunacağı herhangi bir ışık huzmesini ayırt edebilmek için ciddiyetle uyanık durmalıyız. Gerçeğin ilk parıltılarını yakalamalıyız; dua ederek yapılan çalışmayla daha berrak bir ışık elde edilebilir ve bu başkalarına sunulabilir.

"Tanrı'nın halkı rahat içinde olup mevcut aydınlanmalarıyla yetindiğinde, O'nun onları kayırmayacağından emin olabiliriz. Onlar için parlayan, giderek artan ışığı almak üzere sürekli ileriye doğru ilerlemeleri O'nun isteğidir. Kilisenin mevcut tutumu Tanrı'nın hoşuna gitmiyor. İçlerine, daha fazla hakikat ve daha büyük ışığa ihtiyaç duymadıkları duygusuna sürükleyen bir özgüven girmiş durumda. Şeytanın sağımızda solumuzda, önümüzde ve arkamızda çalıştığı bir zamanda yaşıyoruz; ne var ki bir halk olarak uykudayız. Tanrı, halkını eyleme uyandıran bir sesin duyulmasını istiyor." Tanıklıklar, cilt 5, 707, 708.